

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Popelka z předměstí

BRONWYN SCOTTOVÁ

POPELKA
Z PŘEDMĚSTÍ

PŘEKLAD

MARIE KOUBOVÁ

Milá čtenářko,

jistě tušíte, že knížky pro Vás připravuji s určitým předstihem. Když píšu tento dopis, je teprve březen, sluníčko nesměle vystrkuje své hřejivé paprsky a zima o sobě ještě nějaký ten den dává vědět. A taky nám tu ještě pořád rádí koronavirus, jsme zavření doma a netrpělivě vyhlížíme, kdy tahle hrozná pandemie skončí...

Doufám, že v době, kdy tohle budete číst, už bude ten hlavní nápor za námi. A taky doufám, že Vám moje knížky přinesou alespoň trochu pozitivní energie a radosti do života. Diane Gastonová napsala příběh, který v Anglii v 19. století nebyl tak neobvyklý – i když dnes si ho asi ani nedovedeme představit. Mladá zchudlá šlechtična se provdá za staršího bohatého muže, jen aby zachránila své dvě sestry. A již ve čtyřiaadvaceti letech ovdoví... Skrývaná vášně Vám už napoví, že hrdinka dlouho truchlit nebude a nová láska na sebe nenechá dlouho čekat. Druhý červnový příběh je od Bronwyn Scottové a patří do minisérie Spříznění před oltářem. Nazval jsem ho Popelka z předměstí. Hlavní hrdinka se vydává za italskou princeznu, ale kdoví, jak to s jejím šlechtickým titulem doopravdy je.

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

**POPELKA
Z PŘEDMĚSTÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Tempted by His Secret Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Marie Koubová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5441-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5442-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5601-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn, pátek 13. července 1855

Sutton Keynes se považoval za vědce. Uznával rozum, logické myšlení a vědecké postupy. Na nic jiného v jeho spořádaném životě nebylo místo. Tedy až do této chvíle. Do okamžiku, kdy Barnes, právník jeho zesnulého strýce, pronesl jedenáct slov, která pro něj – starého mládence, zcela spokojeného se svým svobodným stavem – znamenala katastrofu.

„Pokud chcete získat strýcovo dědictví, musíte se do čtyř týdnů oženit.“

Oženit se do čtyř týdnů. Sutton zalapal po dechu. Tato jednoduchá věta vysála z malé a nábytkem přeplněné kanceláře v Poppins Court veškerý vzduch.

Kčertu... Myslel jsem si, že jsem tuhle šílenost strýci vymluvil, když jsem byl u něj na jaře na návštěvě. Jasně jsem mu přece tehdy řekl, že o jeho peníze nestojím. A šel jsem dokonce tak daleko, že jsem mu navrhl, aby své peníze věnoval na charitu, když je nechce dát vlastnímu synovi, uvažoval v duchu.

Strýc přesto vše odkázal jemu.

Asi jsem nebyl tak přesvědčivý, jak jsem si myslel, povzdechl si Sutton a sáhl po šálku čaje, aby si dal pořádný doušek. Škoda, že to není něco silnějšího.

Snažil se tvářit neutrálně, jako by se nic nedělo. Jako by jeho svět nebyl najednou vzhůru nohama. Musí zůstat klidný a rozumný. Alespoň dokud se nedozví všechny detaily. Možná to nebude tak hrozné, jak se nyní zdá.

„Čtyři týdny? To je dost krátká doba na to, abych si našel manželku.“ Partnerku na celý život. Byl to obrovský závazek. Závazek, který se mu zatím dařilo úspěšně odsouvat. Tyto věci, stejně jako správně prováděný experiment, nelze uspěchat. Je nutné provést sběr vzorků, zvážit nejrůznější proměnné, shromažďovat a analyzovat informace, ověřovat hypotézy a třídit fakta.

„I rok by byl málo, aby si člověk vybral vhodnou nevěstu,“ dodal Sutton a odložil šálek, který Barnes rychle doplnil v naději, že množstvím nahradí to, co nápoji chybí na kvalitě, tedy absenci brandy.

„Mají ty čtyři týdny nějaký důvod?“ zeptal se Sutton, stále navenek zcela klidný. Nehodlal se jen tak vzdát. Nebyl v zásadě proti manželství, ale nechtěl nic uspěchat. Spěch totiž exponenciálně zvyšuje možnost chyby. Pokud by k takto krátké lhůtě nebyl žádný relevantní důvod, mohl by si vybojovat její prodloužení.

Horečně se snažil přijít na důvod strýcova rozhodnutí. Mezi výstřední záliby jeho strýčka patřila

kromě mnoha dalších i numerologie. Čtyřka – čtyři archandělé, čtyři evangelia, čtyři apokalyptičtí jezdcí... jenže jakou by to mělo souvislost se čtyřmi týdny na svatbu?

Čtyři... to je dvě na druhou, ozvala se jeho vědecká mysl. Čtyři prvky, čtyři fáze měsíce, čtyři roční období...

„To požaduje banka, pane Keynesi,“ přerušil tok jeho myšlenek Barnes.

„Banka, do jejíchž fondů váš strýc investoval, požaduje, aby všechny záležitosti ohledně účtů zesnulého byly vyřešeny do čtyř týdnů od úmrtí vlastníka těchto účtů.“

Ale vše ostatní, zejména sňatek, si vymyslel jeho strýc. To jeho strýc podmiňuje dědictví uzavřením manželství, ne banka. Teď už mu to dávalo smysl. Čtyři... druhá mocnina dvou. Manžel a manželka. Dvě části jednoho celku.

„A pokud odmítnu se strýcovými podmínkami řídit?“ Barnesovo husté obočí při tomto dotazu povyskočilo překvapením nahoru. Nestávalo se každý den, aby nějaký dědic odmítl převzít obrovské dědictví.

„Pak vše získá váš bratranec Baxter Keynes,“ pronesl Barnes a přes tlustá skla brýlí hodil po Suttonovi velmi vyčítavý pohled.

„No jistě, Bax,“ posměšně si odfrkl Sutton. Bax byl jediným důvodem, proč by byl ochotný strýcově vůli vyhovět. Udělal by všechno, tedy téměř všechno, aby se jeho zlotřilému bratranci nedostaly strýcovy peníze do rukou.

Do čeho se to dostal? Nejenže ho okolnosti nutí ke sňatku, ale ještě se bude muset v pomyslném ringu utkat se svým bratrancem, jediným strýcovým potomkem.

„Znáte mého bratrance, pane Barnesi?“

Barnes se na Suttona upřeně zadíval. „Samozřejmě, že ho znám, pane Keynesi. Ostatně, byl tu dnes ráno. Ale nezdržel se moc dlouho,“ řekl s lehkou jízlivostí a v očích se mu zablesklo.

Poprvé od chvíle, kdy Sutton vstoupil do této omšelé kanceláře, vypadal Barnes jako inteligentní a rozumný právník. Většina rozumných lidí měla s jeho strýcem problém.

Takže Baxter už to ví. O to to bude všechno zajímavější a možná trochu nebezpečnější. Sutton opět sáhl po šálku s čajem a zamyslel se, ve snaze vstřebat všechny informace.

„Asi nebyl zrovna nadšený. Vztekal se hodně?“

Nebylo by divu, když mu strýc neodkázal vůbec nic. I když to nebylo zcela překvapivé rozhodnutí. Strýc tím vyhrožoval již dlouhé roky ve snaze přinutit svého syna k lepšímu chování.

Strýcův titul nebyl dědičný, takže jediné, co mohl Bax zdědit, byly otcovy peníze. A ty teď strýc odkázal synovci, ne jemu.

„Zuřil. Byl vzteky bez sebe,“ poopravil ho Barnes a s grimasou pokývl směrem k rozbitému oknu. Sutton se chápatě usmál.

„Kdybyste ho znal, věděli byste, že nemám na výběr. Nejde totiž o to, jestli chci získat strýcovy peníze. Já je musím dostat. Baxter rozhodně není

člověk, kterému by se mělo svěřit tak obrovské bohatství.“

Jeho bratranec nebyl jen bezohledný člověk, který lehkovážně utrácel za věci, jako je hedvábná vesta nebo rychlý kůň. To by mu ostatně nikdo nezazlíval. Ani Sutton. Horší bylo, že se zapletl s otrokáři s bílým masem, kteří prodávali bílé ženy do harémů na východě, a s obchodníky se zbraněmi, ochotnými prodat je komukoliv, kdo dostatečně zaplatil. O tom ale veřejnost nic nevěděla, a tak považovala syna excentrického sira Lelanda za typického džentlmena. Tím ale Baxter byl jen na povrchu, pod nímž se skrývala jeho pravá povaha, temná a nebezpečná.

„Jestli to chápu dobře, pane Keynesi, budete se tedy co nevidět ženit,“ pronesl Barnes bez otazníku na konci věty. Pak poklepal na hromadu papírů na stole a vytáhl z ní další dokumenty.

„Nejspíš ano.“

Velmi brzy a velmi rychle. Bez možnosti provést důkladný výzkum, umožňující přijmout správné rozhodnutí. Nic z toho neodpovídalo jeho povaze.

Navíc už se jednou takto spálil. V mládí se bezhlavě zamiloval do Anabeth Morelyové, ale místo vřelé lásky ho čekalo jen ledové rozčarování, když se místo lásky dočkal jen povrchnosti a vypočítavosti. Znovu už to nezkoušel. Sňatek tak byl tou poslední věcí, kterou by plánoval a o kterou by usiloval. Stejně jako strýcovy peníze.

Pokud mu někdy sňatek přišel na mysl, bylo to

velmi, velmi zřídka. Svatba v těchto myšlenkách představovala událost s nejasnými obrysy v ještě více zamlžené a neurčité budoucnosti. Nejdříve tak za pět let, až se mu podaří prosadit se s velbloudy na Newmarketu.

Až do dnešního rána tedy rozhodně neměl v úmyslu oženit se ještě v létě, které už má navíc svoji první polovinu za sebou.

Navíc ho čekají důležitější věci. Příští měsíc by měla jeho velbloudice porodit první velbloudátko. Musí tedy vypracovat detailní výživový plán, prostudovat pokrevní linie a pokračovat se studii velbloudího mléka.

Newmarketský svaz chovatelů očekává, že jim výsledky přednese na zářijové schůzi. Letos je sňatek zkrátka absolutně nemožný, když má před sebou tolik práce. Stačí, že mu plány rozmetala strýcova smrt, kvůli níž musel Newmarket opustit. Kdyby nemusel řešit strýcovu závěť, nikdo by ho z Newmarketu nedostal. Původně si myslel, že se vrátí zpět okamžitě po přečtení závěti, ale její vyřizování zhatilo i tyto plány. Než vše podepíše a zařídí, bude to trvat minimálně dva dny.

Dva dny, kdy bude muset být v rušném a bláznivém Londýně, tak vzdáleném od prostého a klidného prostředí v Newmarketu. Mnohem raději trávil čas se svými zvířaty než s londýnskými dohazovačkami a vdavekchtivými dcerami vypočítavých rodičů. Někdo by ho mohl považovat za samotáře a nebyl by daleko od pravdy. Sám si o sobě myslel, že je velmi vybíravý v tom, komu

věnuje svoji pozornost. Stručně a jasně, neměl čas na nesmysly a Londýn jich byl plný. Vinou strýcovy poslední vůle se teď stane terčem nechtěné pozornosti. Kdyby existovala jiná možnost, bral by ji všemi deseti.

Logická mysl vědce pracovala na plné obrátky. Možná by stačilo, kdyby se oženil jen na chvíli. Jakmile bude poslední vůle splněna a on bude mít jistotu, že se Bax k penězům nedostane, mohou se rozejít.

„Ehm, ehm, pane Keynesi, posloucháte mě?“

Ne, neposlouchal. Byl příliš ponořený do hledání možných únikových cest.

„S vaším manželstvím jsou spojeny určité podmínky.“ Právník opět varovně pozdvihl obočí a dodal: „Být vámi, pozorně poslouchám. Abyste se neženil zbytečně.“

Sutton zpozorněl a starý právník se spokojeně pousmál.

„Mohu pokračovat?“ zeptal se a odkašlal si. „Za prvé, nevěsta musí pocházet ze vznešené rodiny. Za druhé, manželství musí vydržet. Nelze ho anulovat, nesmíte se rozvést ani žít odloučeně. Jinak o peníze přijdete.“

Kčertu. Právě s tím Sutton počítal – vydrží v manželství pár let a pak dá manželce svobodu. Zcela jistě by našel ženu, které by takováto dohoda vyhovovala, kdyby jí za to čekala nemalá odměna.

Rozvod tedy nepřichází v úvahu, přehodnotil Sutton svoje možnosti. Ale stále tu zůstává

možnost otevřeného manželství, jakkoliv mu tato možnost přišla nechutná. Přece jen od manželky něco očekával, minimálně věrnost a oddanost.

„Za třetí, musíte žít spolu v jednom domě. Každý sám můžete být maximálně třetinu roku.“

Moc prostoru na manévrování mu nezbylo. Smyčka se pořádně utáhla. Sutton si na tvrdé dřevěné židli nervózně poposedl a zkřížil nohu přes nohu. Natáhl se po čaji, ale ten zpropadený šálek byl prázdný.

„Jak koukám, strýček to všechno velmi důkladně promyslel. Není tu moc prostoru k manévrování.“

„Ale zase budete za tuto oběť opravdu velkoryse odměněn. Koneckonců, každý muž se jednou ožení,“ dodal právník ve snaze změkčit nekompromisnost podmínek.

„Mně ani tak nevadí sňatek a manželství jako takové, ale ten spěch a podmínky, které musím splnit, abych dostal peníze, o které sice nestojím, ale které nechci nechat Baxterovi,“ shrnul Sutton suše.

Byla to úplná ironie. Strýc odkázal velké jmění boháčovi, o němž věděl, že o další peníze nestojí.

Je to vlastně vydírání, uvědomil si v duchu Sutton. Můj vlastní strýc mě vydírá, a to už není mezi živými. A dosáhne svého, všivák starý. Peníze se nedostanou do rukou jeho bezskrupulózního syna a ani ho nemusel vydědit. A jeho synovec se ožení, takže rod Keynesů nevymře.

„Víte stejně dobře jako já, že to dost dobře

nemohu odmítnout, z dobrých důvodů,“ oznámil Barnesovi.

I když si s námi strýc ze záhrobí pěkně hraje a staví nás s Baxterem proti sobě, uvažoval v duchu. Pokud nesplním podmínky, všechny peníze dostane Baxter. Navíc musím počítat s tím, že Baxter nebude jen tak sedět a čekat, jak to celé dopadne. Určitě se bude chtít do celé záležitosti vměšovat a bude nebezpečný, nejen pro mě, ale i pro mou nevěstu, ať už se jí stane kdokoliv. Ve snaze získat otcovo dědictví Baxe nic nezastaví, tím jsem si jistý. Určitě mi bude chtít všemi způsoby zabránit, abych podmínky závěti splnil.

Barnes mu nalil třetí šálek a Sutton ho vděčně naráz vypil. Potřeboval vzpruhu, než začne řešit otázku, kde najít vhodnou nevěstu.

Co se jeho týče, on měl k takovému kroku motiv. Ale najde se nějaká vznešená nevěsta, která bude ochotná si ho v tak krátké době vzít? A ta doba se bude s každým dnem hledání zkracovat. Kde má proboha takovou ženu hledat? Ženu, s níž by vydržel po celý život?

Jeho vědecké já se hroutilo. Neumělo si poradit s nemožností zajistit si dostatečný počet vzorků potřebný pro odpovědné rozhodnutí. Sezona byla v polovině, takže si musí nevěstu vybrat z těch, které jsou po ruce, a ještě nejsou zadané. Napadlo tohle strýčka, když svůj plán připravoval?

Na druhou stranu mohlo být hůř. Strýček mohl umřít koncem srpna, tedy v době, kdy už jsou

všichni na svých venkovských sídlech. To už by neměl vůbec žádnou šanci si někoho najít.

Barnes shrnul všechny dokumenty na hromadu a naznačil tak Suttonovi, že schůzka je u konce. Ale Sutton se ještě nechystal odejít.

„A co tyhle papíry? Ještě jsme o nich nemluvíli.“

„A taky nebudeme, dokud si nenajdete nevěstu,“ odpověděl suše Barnes. „Váš strýc mi nechal přesné instrukce, co vám mám kdy sdělit. Takže další informace dostanete až po oznámení vašich zasnub. Váš strýc byl velmi důkladný, pane Keynesi. Vy teď máte nepochybně o čem přemýšlet a co dělat. A nemáte na to moc času. Kdybych vám mohl nějak pomoci, dejte mi vědět.“

Těmito slovy dal Suttonovi najevo, aby na nic nečekal a pustil se do práce. Hodiny nemilosrdně odpočítávají čas...

„Děkuji za váš čas, pane Barnesi.“ Sutton vstal a napřáhl ruku.

„Budeme v kontaktu.“

Když Sutton vyšel ven, překvapilo ho, že se tam nic nezměnilo. Stále tam vládlo krásné červencové odpoledne – teplé a slunečné. Sutton si povolil límeček košile. Připadalo mu to nespravedlivé. Když se jeho život za jedinou hodinu od základu změnil, jak to, že svět kolem něj to nezaznamenal a zůstal stejný?

Vydal se směrem k náměstí Ludgate Circus. Potřeboval najít veřejné toalety. Přece jen vypil

spoustu čaje. Rozhodl se, že si vezme do Mayfairu taxi, aby měl čas v klidu přemýšlet o tom, jak si najít manželku.

Když ji nenajde, bude jeho šlechetný úmysl na nic. To ho ostatně na celé záležitosti rozčilovalo nejvíc. Byl nucen spolehnout se na někoho jiného než na sebe, a to dělal nerad a velmi zřídka, dokonce i v případě přátel. A spolehnout se na ženu, kterou nezná, to bylo zcela absurdní. Při svých experimentech byl až dosud schopen mít pod kontrolou všechny proměnné. A teď bude vše záviset na ní, ať už to bude kdokoliv.

Sutton zavrtěl hlavou. Ne, nenechá ze sebe udělat oběť. Nebude se trápit tím, co nemůže ovlivnit, a soustředí se na to, co ovlivnit může. Možná ještě nezná svoji budoucí manželku, ale zná ženu, která mu s tím určitě pomůže: svoji matku.

Než se za ní vydá, musí si ale ještě pár věcí promyslet. Řekl řidiči, aby zastavil a zbytek cesty do ulice South Audley došel pěšky. Než došel k číslu 71A, měl plán. Vědecký plán, založený na rozumu a logice.

DRUHÁ KAPITOLA

„To je ta nejsměšnější a nejskandálnější věc, kterou tvůj strýc kdy udělal. Kdo to kdy viděl, najít si nevěstu za čtyři týdny? A navíc na konci společenské sezony?! Většina lidí se už pomalu chystá z Londýna odjet.“

Catherine Keynesová vyslovila nahlas obavy, které se Suttonovi honily hlavou cestou k ní.

„Přesně tak,“ přitakal s kyselým výrazem Sutton. „Ale musím říct, matko, že vypadáš moc dobře. Mezi námi dvěma, věřím, že společně to zvládneme. Mám plán, ale budeš mi muset pomoci.“

Pozorně matku sledoval. Byla silná a pěkně mazaná. Svou rodinu milovala nade vše. Odmala si říkal, že kdyby žila o něco dříve, byla by z ní úžasná královna, která by hravě zvládala všechny dvorské intriky. Pro realizaci plánu, který vymyslel, měla všechny předpoklady, schopnosti a také potřebné známosti. Navíc velmi dobře věděla, jak to v londýnské společnosti chodí.

„To mě mohlo napadnout, že máš nějakou strategii,“ povzdechla si matka a dodala: „Obávám se

ale, že její součástí není úmysl vzdát se těch peněz. Přitom je ani jeden z nás nepotřebuje. Mně bohatě stačí to, co mi zanechal tvůj otec. A kdo ví, možná ještě najdu někoho vhodného a vdám se, takže si o mě nebudeš muset dělat vůbec starosti.“

Tato možnost nebyla nereálná. Jeho matka byla ve svých padesáti letech stále krásná. Dnes si oblékla světlemodré letní šaty se stříbrnými nitkami, vlasy bez jediné šediny si pečlivě a elegantně učesala. I držení těla měla stále vznošené.

Sutton přestal přecházet po pokoji a opřel se o křivou římsu z kararského mramoru, dovezeného za drahé peníze z Itálie. Další doklad toho, že Keynesovi opravdu peníze nepotřebovali. Stačilo jim to, co jim zanechal Suttonův otec, který své jmění vydělal obchodováním s jihovýchodní Asii.

„Nemusíš to přece dělat. Není to tvoje povinnost,“ namítla matka a nahlas vyslovila to, co se Suttonovi honilo hlavou v Barnesově kanceláři. Mohl by ze všeho jednoduše vycouvat a bylo by to jednodušší. Nemusel by teď spěšně hledat nevěstu a mohl se vrátit ke svému klidnému život vědce.

Ale to nebylo ani společensky odpovědné, ani čestné. „*Aby zlo zvítězilo, stačí, když slušní lidé nedělají nic,*“ odcitoval Burkeho. „Nemohu to tak nechat. Poslední dívku, která měla tu smůlu, že se s Baxem potkala, našli minulý týden na břehu Temže mrtvou, s kapsami plnými kamení.“

„Proboha! Copak ho nikdo nezastaví?“

„Je mocný. A moc toho na všechny ví. Ale můžeme mu život trochu zkomplikovat. Třeba tím, že mu znemožníme získat strýcovy peníze.“

„Uspěchaným sňatkem?“ zvolala matka a vyčítavě zvedla obočí. „To bude největší podívaná sezony,“ podotkla ironicky.

„To doufám,“ přiznal Sutton. Přesně to měl v plánu.

Matka zdvihla konvici s čajem.

„Šálek čaje, drahoušku?“

„Ne, nechci,“ odmítl nabídku mávnutím ruky Sutton. Dnes už měl tolik čaje, že mu to stačí do konce týdne.

„Přesně tak to totiž musíme udělat. Má-li být moje svatba podívaná, tak ať to stojí za to. Chci, aby to byla událost roku. Chci z toho udělat pohádku, příběh lásky na první pohled.“

Ale pod tím vším se bude skrývat velmi náročný vědecký experiment.

„Pohádka, to se mi líbí,“ usmála se matka spokojeně, že Sutton nechystá nějaký skandál.

„Pozveme všechny dívky, které přicházejí v úvahu, na letní slavnost do Newmarketu,“ začala okamžitě plánovat. „Necháme je ochutnat luxus, který by je mohl čekat. Vytáhneme nejlepší porcelán a naleštíme stříbro, abychom udělali dojem na jejich matky. Otcům nabídneme šampaňské a francouzská vína. Hartswood je v létě nádherný. Dívky se budou moci ve svých krásných toaletách procházet v zahradách a jejich otcové budou moci rybařit v řece.“

Sutton se rozesmál. „Když to říkáš, vypadá to jako hračka.“ Přál si, aby to samé platilo pro jeho manželství. Když získal v matce spojence, přece jen se mu trochu ulevilo. Matka mu jeho rozhodnutí nerozmlouvala, ale ochotně mu nabídla veškerou svou pomoc a energii.

„Obávám se, že budu vyžadovat víc, než jen hezké tvářičky a šaty roztroušené po zahradě. Nechci si vybírat manželku jen podle toho, jak vypadá a jaké má šaty. Už jsem si to jednou vyzkoušel a víš, jak to dopadlo.“

Pohroma jménem Anabeth Morelyová ho potkala před řadou let, ale ani tak neměl chuť si něco takového zopakovat.

„Budeme muset připravit detailní program. Chtěl bych s každou dívkou strávit určitý čas. Chci sledovat, jak se chovají v různém prostředí, v mé společnosti i ve společnosti jiných lidí. Nakonec uspořádáme ples, na kterém o půlnoci vyhlásím, kterou dívku jsem si vybral za nevěstu. Prostě pohádkový konec.“

„Takže slavnost jako zkoumání dívek pod drobnohledem?“ poznamenala trefně matka.

„Ano, vlastně proč ne. Nejsem ostatně první, kdo slavnost využil k podobným účelům. Na takovém plánu není nic skandálního – je to docela tradiční způsob.“ A efektivní. Dostane všechny dívky přicházející v úvahu pod jednu střechu.

„Místo i úkol jako vystřižený z pohádky,“ souhlasila matka. „Kdy by měla ta slavnost začít?“

„Za pět dní. Nemohu ztratit ani den, pokud

mám splnit podmínky strýcovy závěti. Zvládneš to?“ Musejí jednat rychle, jenže extravagantní akce vyžadují čas na přípravu. „Zvládneš připravit celý program, vyladit detaily a pozvat hosty?“ V tomto na svou matku velmi spoléhal. On se bude věnovat právním záležitostem. Stejně neměl nejmenší představu o tom, jak se podobné akce plánují.

„Za pět dní? Téměř nemožné, ale já to zvládnu,“ odpověděla a oči jí svítily nadšením. Milovala podobné výzvy. „Kdo jiný než matka by měl vědět, jak podobné akce uspořádat. Pokud to takhle opravdu chceš, pomůžu ti.“ Jemně se usmála. „Můj syn se bude ženit. Bůhví, že jsi mě nechal čekat docela dlouho. Ale teď už se musím pustit do práce, abychom to stihli.“

„Děkuji ti, matko.“ Byl její jediné dítě. Bohužel. Jeho matka by si zasloužila hromadu dětí – dcery, kterým by našla vhodné manžele, a syny, jimž by našla prestižní uplatnění. Místo toho měla jen jeho, vědce, který před společenským životem dával přednost velbloudům a koním. Jeho jediný výlet do „normálního“ světa mu stačil. Některé experimenty nemá smysl opakovat.

Ještě zbývalo probrat jednu věc. „Co se týče hostů, jsem si vědom, že sezona pomalu končí a řada dívek je zadaná.“ Suttonovi vytanula na mysli dědička čajového magnáta, Pavia Honeysettová, která se nedávno vdala za jeho přítele Cama Lithgowa. Nesplňovala by sice strýcova kritéria – neměla titul a její matka nepatřila mezi

šlechtu – ale přesto před svatbou upoutala Suttonovu pozornost.

„Však ona se nějaká nezadaná najde,“ namítla matka, která nesdílela jeho obavy. „Ascot i královská regata už jsou za námi, takže lidé budou hledat něco nového. Stačí dát oznámení do novin a uvidíš, že za pět dnů bude celý Londýn v Newmarketu,“ prohlásila sebejistě a spiklenecky na něj mrkla: „Na takovou akci bude chtít přijít každý. A my jim to umožníme. Necháme je soupeřit o tvou pozornost. Ty nepotřebuješ nikde žebrot, ne s tvým bohatstvím a vzhledem.“

Právě to mu dělalo starosti. Nechtěl se nechat lapit nějakou chudinkou, ostýchavkou nebo zlatokopkou. Matce ale nic neřekl. Tohle si ohlídá sám. Navíc hlavním lákadlem bude jeho dědictví, takže je jedno, jestli se slavnost uskuteční v Newmarketu nebo v Londýně, i když v Newmarketu bude moci snadněji určovat, s kým chce trávit čas. Zde v Londýně by musel spoléhat na to, že se objeví na seznamu pozvaných hostů. Sklonil se, aby matku políbil, a měl se k odchodu. Nutně potřebuje chvíli klidu a tu mu dopřeje pánský klub, kde bude mít svůj drink i čas na přemýšlení. Bude o něj nějaká dívka stát – jen o něj samotného, a ne o peníze, které s sebou přináší? Může jen doufat, že rozhozená síť bude dost široká a že v ní s trochou štěstí uvízne vhodná rybička. Protože byl ale vědec, ve štěstí zrovna nevěřil.

Měl k tomu důvod. Štěstí se umělo velmi rychle

zvrtnout v neštěstí a ani dnes mu zrovna nepřálo. V klubu si Sutton ani nestihl sednout, když si uvědomil, že Londýn nemusí čekat na oznámení v *Timesech*. Ve společenské místnosti to jen bzučelo a byl si jistý, že se tam probírá právě to, že se stal dědicem sira Lelanda Keynese. Ve čtyři hodiny už to věděl celý Londýn. Bylo jasné, že na společenském nebi se objevila nová *výhodná partie*.

Ze všech stran se k Suttonovi sbíhali muži, aby mu pogratulovali a potřásli si s ním rukou. Řadu z nich od školy ani neviděl, některé neznal vůbec. Starší muži mu kondolovali kvůli úmrtí strýce, mladší chtěli navázat nebo obnovit vztahy. A *všichni* měli sestry, dcery, neteře, sestřenice nebo kmotřenky.

Množství žen, které mu takto byly nabízeny, zcela zaplašilo jeho obavy z nedostatku kandidátek. Stačí mít pořádný majetek a žen na vdávání je hned dost. Tato náhlá popularita ale v Suttonovi probudila dřívější obavy. Stal se pouhou bránou k bohatství. Sutton si proklestil cestu k prázdné židli v rohu a objednal si pití, samoty si ale příliš neužil. Přestal být člověkem a stal se věcí, kterou bylo třeba manipulovat pro osobní prospěch. Což byl důvod, proč tak dlouho manželskému stavu odolával. Nechtěl spojence a nepotřeboval ani peníze, ani politické konexe případné manželky.

Chtěl něco víc. Nemusela to být nezbytně láska. Protože láska nemá se vznikem úspěšného páru nic společného. Které zvíře si hledá k sobě

druha nebo družku, protože touží po lásce nebo spojení? Žádné. Hledají sílu a kompatibilitu. A přesně to chtěl i Sutton. Kompatibilitu. Chtěl najít někoho, kdo miluje zvířata a koho by bavilo věnovat se jeho velbloudům a koňům. Koho by bavilo být s ním. Všechna tato přání se nyní zdála zcela nespílitelná.

Do jeho svatyně právě vstoupili dva mladí muži a žoviálně se s ním zdravili, byť se znali jen od vidění, když se jednou či dvakrát potkali na dražbě koní v Tattersalls.

„Keynesi, to jsme rádi, že tě vidíme. Teď tě asi v Londýně uvidíme častěji, že?“

Sutton se usmál, potřásl jim rukama a v duchu přemýšlel, jak dlouho jim bude trvat, než mu nabídne nějakou nezadanou ženu z jejich rodiny.

„Se mnou je tu letos přes léto sestra,“ řekl první a Sutton měl co dělat, aby se nerozesmál. Samozřejmě! Trvalo mu to jen třicet vteřin. To je prozatímní rekord. Kdyby strýc nebyl mrtvý, Sutton by ho za tohle s chutí zabil. Udělal mu ze života peklo!

TŘETÍ KAPITOLA

Bermondsey Street, jihovýchodní Londýn, sobota 14. července

Klapání podpatků po dřevěných schodech Elidh včas prozradilo, že se otec vrací domů strážlivý a něčím rozrušený. To ji poněkud vylekalo. Obvykle to znamenalo další nerealizovatelný plán, jak vybřednout z jejich věčné chudoby.

Elidh odložila kus oblečení, který zašívala, a duševně se připravovala na to, co přijde. U jejího otce si jeden nebyl nikdy jistý. Jednou přivedl domů neznámé lidi, jindy nové nápady. Jednou přitáhl dokonce osla. Ale peníze nikdy, i když to by si Elidh přála nejvíc. Teď by se jim opravdu hodily. Uskrovnili se, jak jen to bylo možné, ale stejně to nestačilo.

Tolik si přála, aby její otec byl normální chlap, který každý den ráno vstane a jde do své kanceláře v londýnské bance. Takový úředník si může za rok vydělat přes sto liber, a to už znamená určitou jistotu. Úředník měl i jistotu zaměstnání. Pokud byl přijat, už ho nikdo nikdy nevyhodil, leda by sám chtěl jít.

A sto liber pro Elidh znamenalo hotové jmění. Mohli by se odstěhovat z této barabizny a možná i z doků někam, kde je hezky, třeba do Chelsea. Mohli by si sami vařit a nemuseli by jíst ty nechutné blafy, které se podávají v jídelně dole.

Ale její otec nebyl úředník. To bylo pod jeho úroveň. On byl dramatik a šéf herecké společnosti. Nebo alespoň byl před třemi lety, kdy byla ještě na živu její maminka a každý den byl plný dobrodružství.

Jenže matka umřela na tuberkulózu a teď to vypadalo, že ztratí i otce. Bez ženy, jež byla láskou a světlem jeho života, si najednou nedovedl s životem poradit. Ano, měl světlé momenty, kdy dostal inspiraci a psal, mnohdy i několik dní, což bylo dost dlouho na to, aby Elidh začala doufat, že tentokrát hru dokončí a že bude tak dobrá, že o ni bude zájem. Ale vždy to dopadlo stejně. Hromada zmačkaných papírů na zemi a záchvaty, při nichž otec řval, že napsal pouhý škvár a že už nikdy nic kloudného nenapíše. Ale to se musí změnit. U dna se ocitli už mnohokrát, ale nikdy ne tak blízko jako nyní. Vždy měli něco, co mohli prodat, vždy se pro ně našla nějaká práce. Ale teď už by je ani to nezachránilo.

Neměli nic, co by mohli zastavit, a nebyla ani naděje, že by otec nějakou svou hru dokončil a našel mecenáše, který by ji od něj koupil. Dnes ráno Elidh spočítala všechny jejich peníze. Když připočetla i částku, kterou si vydělala v krejčovství, dostala sumu, která jim postačí na zaplacení nájmu na další měsíc. Jenže sezona končí a s ní